Ч. 128. Пятниця 23 (10) червня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостнах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Державні полекші з причини закона о рентових оселях. — З ради державної. — Положене на Угорщині. — Розвязане шведско-норвеґскої унії. — Події в Росиї.

Правительство предложило на оногдашнім засїданю проєкт закона о фіскальних і инших державних полекшах при трансакциях на основі т. зв. рентового закона, ухваленого галицким соймом. Після того предложеня держава приймає поруку для рентових листів видаваних через край до висоти пяти мілїонів корон (§ 1), при чім всякі свої видатки на сю цїль уважати буде за задатки (Vorschüsse). Край обовязаний до звороту тих задатків і ручить за заплату всіми своїми доходами і майном. Від задатків платить край законні відсотки (§ 2). Державі прислугує право кождим разом стягнути свої претенсиї з повисшого титулу з майна і належностий, яке має край до держави, безпосередно і без потреби інтервенциї суду (§ 3), причім рентовим листам признає ся право буджетового курсу як і вартість вальорів для пупілярного обезпеченя. — В другій части предложеня говорить ся про полекші фіскальні (§§ 6—9) з заміткою, що всякі акти правні виплиknown

На вчерашнім засїданю палати послів по інтерпеляциях і відповідях пп. Мінїстрів та по ухваленю нагани для социялїстичного посла Ельдерша, приступлено до першого читаня буджетової провізориї. Забрав голос президент мінїстрів барон Ґавч і заявив, що правительство стоїть при основах австро-угорскої угоди з року 1867. Відтак перейшов до обговореня язикової справи в Чехії. В справі славяньских паралєльок на Шлезку правительство поступить після внесень шлезкої Ради шкільної і полагодить справу так, щоби всі були вдоволені. Дальше обговорював справи ческі і обіцяв, що в осени правительство прийде перед палату з внесенєм на управильненє язикового питаня в Чехії і на Мораві. Полагодженє язикового спору можливе лише в законодатній дорозї. Справа унїверситету на Мораві звязана зі справою унїверситеті взагалї. Правительство предложить в осени проєкт закона, призначаючого на реформу і піднесенє висших шкіл 25 мілїонів корон. Та квота буде призначеня для істнуючих вже унїверситетів. На Мораві будуть утворені два нові унїверситети, один нїмецкий, другий ческий. В якій місцевости мають бути засновані унїверситети, буде зависїти від порозуміня Нїмців з Чехами. Дальше порушив бесїдник закон о будові водних каналів, ухвалений в р. 1901 і заявив, що закон той переведе. Вкінци просив палату о скоре ухваленє буджетової провізориї. Слїдуюче засїданє відбуде ся в пятницю.

Засїданє угорского сойму, яке відбуло ся вчера, було дуже бурливе. По відчитаню королївского письма о іменованю бар. Феєрварі'ого президентом мінїстрів, забрав голос бар. Феєрварі і висказав надію, що лише короткий час буде мусів полишити ся на тім становищи. Новий кабінет стоїть цїлком поза сторонництвами і очивидно буде держати ся строго закона. Правительство уважає своїм обовязком порозуміти ся з сторонництвами і довести до такої угоди, котра подала би можність утворити кабінет з посеред більшости. Бесїдник вказав на некористне економічне положенє краю, на правительственні предложеня, між ними 10-місячну провізорию буджетову, континґент рекрутів на сей рік і просив о вибір квотової депутациї. Вкінци просив президента палати, аби видав відповідне зарядженє що-до вичислених предложень і піддав їх під наради палати. Президент Юст відповів, що не може того зробити, бо поки що на дневнім порядку стоїть представленє нового кабінету. Бар. Феєрварі ска-

РІЧ ІНТЕРЕСУ.

(З анґлїйского — **Р. Барра**).

Дивна річ, що ми „висші верстви“ глядимо на купців і промисловців як на якісь менше вартістні єства, а однако льорд Кільорм має склеп і лично єго веде при улици Конґ Акр, ґрафиня Зендерлєнд при улици Бонд Стріт має пральню, а князь Серрі склад товарів в пристани.

Мимо того ми, вихованцї „колеґії“ глядїли з великим маловажанєм на купців, яким робили честь купуючі у них і беручи товари на кредит. Але хто високо лїтає, той низько сїдає — як каже пословиця. Найтяжший день в моїм житю був той, в котрім я одержав лист від вітця, приказуючий менї покинути сейчас Оксфорд і приїздити до Льондона, аби там глядати для себе якого занятя. Я тим більше того жалував, що робив дуже добрі поступи в науцї. Я умів дуже добре веслувати і не хвалячись грав найлїпше крокета. І певне був би я приніс честь своїй школї, колиб судьба була менї дозволила лишити ся в ній дальше.

Наша стріча була коротка, але рішаюча. Мій отець пив саме третю фляшку того вечера, говорив горячо о сумній доли молодшого сина в родинї, але до того мусів чей вже навикнути, бо був цїле житє таким сином. Я погадав собі, що коли би отець пив більше води і менше займав ся кіньскими перегонами, то було би єму вистало гроший на моє удержанє в школї, але я змовчав, бо любив єго. Нинї був він настроєний дуже сумно і почав робити порівнаня про упадок людскости взагалї, а нашої родини з окрема.

— Біллї, хлопче мій — говорив — зійдемо на пси, коли ти не вратуєш нас. Проклятї часи! Всьо упадає, всьо, лиш торговля нї. Аристократ мусить бідувати, а крамар порпає ся в золотї. До чорта з тими крамарскими душами! Як павуки держать ся цупко, омотують нас, аби нас виссати. Де нашї привилеї, нашї старинні права! Нїколи роздїл майна не був нерівнїйший, несправедливійший як тепер. Коли би не розходило ся о родину, єй Богу, я став би социялїстом. Налий собі склянку, сину! Одинока річ, до чого твій отець ще добрий, то примір для тебе. Приглядай ся менї і роби як раз противно, як я роблю, а перед усїм постарай ся забезпечити собі добрий прихід.

— Ба, а в який спосіб то зробити? — спитав я. — Попробовати на біржи? Бою ся, що за мало на тім розумію ся. Не було би лїпше, колиб я робив, як водило ся від давна в нашій родинї і пробовав щастя в плеканю коний до перегонів?

— Нї, нї — відозвав ся живо отець — нїколи в сьвітї; перегони були именно нашою руїною. Я зробив раз одному купцеви, Бріджеви, прислугу і тепер числю на єго вдячність. До него написав я для тебе лист з припорученєм, дав єму в нїм легко пізнати, що рука руку миє і що він повинен би тобі допомогти. Пійдеш завтра до него.

— Добре, а де він мешкає і що то за чоловік? — спитав я.

— Мешкає в бічній улици коло двірця „Викторія“ і був бляхарем чи щось таке — відповів отець і попив із склянки.

— То я мав би тепер учити ся єго ремесла?

Моє обуренє, як видавало ся, цїлком єго не діймило.

— Не богато лишаєсь тобі до вибору — відповів самолюб. — Я не маю нї раз нїяких гроший.

Вчасним ранком вибрав ся я в дорогу. О моїм душевнім настрою не хочу вже й говорити. Він був досить нужденний.

Однако хоч я обійшов всї улицї і улички довкола двірця Вікториї, не найшов я нї слїду з пана Бріджа. Вкінци спитав я у якогось слюсаря.

— Брідж? — відповів здивований. — Глядаєте старого Діка Бріджа? О, того вже давно тут нема. Я вже від кількох лїт не бачив єго. Він мав незвичайне щастє, кажу вам, а тепер має великий склеп при улици Вікториї і гроший як полови. Називає себе тепер електротехнїком і продає самі патентовані річи.

То помирило мене трохи з моєю долиєю і коли я віднайшов фірму Брідж при улици Вікториї, побачив, що таки справдї по тім склепі не було пізнати передмістя. На великих виставових шибах писало ся лиш одно одиноке слово, виписане золотими буквами „акумулятори“. Я уважав то за добрий знак і увійшов.

На стрічу менї увійшов чоловік, котрого невільнича чемність менї не сподобала ся і від-

зав на те, що то всьо предложеня без полїтичної закраски і що він буде стреміти до порозуміня між більшостию а правительством. Впрочім повідомляє, що надійшло друге королївске письмо і просить его відчитати. В часї тої бесїди настав в цїлій палатї страшенний крик. З усїх сторін посипали ся лайки на правительство і посли Апоний, Каролїй і Кошут дармо старали ся втихомирити розсерджену опозицию. Президент Юст заявив, що по мисли реґуляміну не можна відступити від дневного порядку, а позаяк на дневнім порядку есть рескрипт о іменованю бар. Феєрварі'ого, то заки він не буде полагоджений, не можна перейти до иншого. Феєрварі попросив ще раз о відчитане рескрипту. Тодї спитав президент Юст палату, чи друге королївске письмо має бути відчитане. З причини крику треба було засїдане на якийсь час перервати. Відтак ухвалено не відчитувати другого письма. Феєрварі заявив, що та ухвала противить ся довголїтному конституцийному звичаєви палати і вийшов разом з мінїстрами з салї. Президент Юст запротестував против того, що президент мінїстрів критикує ухвалу палати. Відтак Кошут поставив внесене на ухвалене вотум недовіря новому кабінетови і палата внесене ухвалила. Тепер велїв президент відчитати друге королївске письмо, котре закриває палату до 15 вересня. Кінця письма не можна було відчитати, такий счинив ся крик. По відчитаню письма забрав голос Бавфі і поставив іменем опозициї резолюцию, що закрите сойму є нарушенем конституциї і що правительство не має права до веденя торговельних переговорів з чужими державами. Коли відтак вийшло з салї сторонництво лїберальне, ухвалила опозиция одноголосно, аби край не платив податків. Вечером устроїли опозицийні посли банкет, на котрім пiдношено тоасти в чест президента Юста з признанем за его становище в соймі супротив бар. Феєрварі'ого.

Справа шведско-норвеґского спору доходить до кінця. Именно вчера відкрив король Оскар надзвичайну сесию шведского парляменту. Король виголосив промову, в котрій запротестував против зробленого єму із сторони Норвежцїв закиду, немов би нарушив норвеґску конституцию. Дальше запротестував против ухвали норвеґского стортінґу і против кривди, яку та ухвала приносить Швециї. Однако в дальшій промові зазначив король, що унія не варта цїлком великих жертв із сторони Швециї, бо така унія, до котрої Норвеґія була би примушена, не представляла би для Швециї нїякої вартости.

З ріжних сторін Росиї доносять о радістнім вражiню, яке викликала промова царя до депутациї земств. Земство в Твері ухвалило вислати до царя адресу з подякою. Представителї поступового сторонництва зберуть ся вскорі в Москві, а именно дня 28 с. м. відбуде ся з'їзд начальників міст, дня 2 липня з'їзд земств, а дня 3 липня з'їзд представителїв дворяньства. Наради над способом заведеня конституциї відбудуть ся в московскій радї міскій.

Новинки.

Львів, дня 22 червня 1905.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Андрей Потоцкий виїхав передвчера з Відня до Карльсбаду.

— **Ректором львівского унїверситету** на слїдуючий шкільний рік вибрано вчера професора д-ра Ант. Ґлюзиньского.

— **З Яворова.** Дня 11-го с. м. відбув ся в Яворові концерт в честь перемиского епископа Преосьв. Константина Чеховича в монастирскій шкільній салї. Вступне слово виголосив о. Головка, відтак слїдували вокальні і музичні продукциї, що випали зовсїм гарно. Концерт закінчив ся відсьпіванем Преосьвященому многолїтствія і промовою о. прал. Дольницкого.

— **Звичайні загальні збори** тов. „Руска Охоронка“ в Станиславові відбудуть ся в недїлю дня 2-го н. ст. липня 1905 в комнатах „Рускої Бесїди“ о годинї 6-ій з слїдуючим порядком дневним: 1. звіт уступаючого видїлу, 2. звіт касовий, 3. звіт комісиї контрольної, 4. вибір нового видїлу, 5. внесеня і інтерпеляциї членів. Просить ся о громадну участь. — Від видїлу тов. „Руска Охоронка“ в Станиславові.

— **Іспит зрілости.** Від дня 22 до 30 мая відбула ся устна матура в сяніцкій ґімназиї під проводом краєвого інспектора дра Майхровича. До іспиту сїдало загалом 46 публичних учеників і 8 екстернїстів. З Русинів зложили іспит: К. Чайковский, Йос. Федоренко, Ан. Ґаґатко, Мих. Городиский, Мих. Гриник, Мир. Яросевич, Ем. Лозиньский, Ник. Роман, Йос. Добряньский (з відзн.) Стефан Когут і Мих. Шпаківский (з відзн.).

— **Хмаролом.** Із Струж, в західній Галичинї, доносять, що тамошну околицю навістив передвчера хмаролом. Вода залила зелїзничий шлях, так, що комунїкация перервана.

— **Нещастна пригода.** В домі при улици Ломаній у Львові занятї були минувшої ночи три робітники Кіндр. Юнґ, Андрій Личак і Стан. Дембиньский чищенем каналів. Нараз в часї працї добули ся такі сильні ґази, що всї три упали в каналї запоморочені. Візване поготівле товариства ратункового відвезло їх до шпиталя. Житю Юнґа і Личака грозить поважна небезпечність.

— **Убогий подорожний.** Сими днями на під одного дому при ул. Почтовій в Ґнїзнї, в Познаньщинї, закрав ся незвістний чоловік і поклав ся там спати. Однако побачили его там служницї і дали знати полїциї. В часї полїцийної ревізиї найдено при незнакомім книжочку каси щадничої на 35.000 марок і 900 марок готівкою. Як показало ся, той „убогий“ подорожний есть пенсионованим секретарем суду і задля свого скупарства веде житє волоцюги і займає ся жебраниною.

— **Убийство.** З Судової Вишнї доносять, що жандармерия відставила сими днями до тамошного повітового суду селянина Федька Шморгуна, підозрілого о то, що в часї бійки з братом пхнув его жену Анну так сильно ножем, що она від одержаної рани померла по кількох мінутах.

— **Самоубийство полковника.** В однім з віденьских готелїв відобрав собі оногди житє

разу настроїла мене против него. Скоро він лиш побачив, що я не прийшов нїчого куповати, змінив ся відразу і став невічливим.

— Можу поговорити з паном Бріджем? — спитав я.

— Що хочете від пана Бріджа?

— Маю тут до него лист.

— Той лист трохи спізнив ся, пан Брідж вже від двох лїт не жиє.

— О, справдї? — вилепотів я заклопотаний. — То може є котрий з его синів?

— Нї, бо пан Брідж не мав нїякого сина.

— А до когож належить той склеп?

Він став нетерпеливий.

— Я есьм управителем, то чей вам вистане? — сказав він.

Менї то не вистало.

— Коли ви управителем, то можете менї сказати, хто є властителем фірми; чейже то не є державна тайна!

— Ну, панна Брідж — вицїдив поволи крізь зуби.

— Добре, то прошу зголосити мене у панни Брідж!

— Я передам їй ваш лист — сказав він.

— Я сам їй передам, коли позволите.

Він очивидячки був би цїлком на то не позволив, однако щез на хвилю за дверми, аби зараз по тім візвати мене до комнати свого женьского начальника, полишаючись сам в склепі. З того я заключив, що панна Брідж мусить бути строгою панию, бо коли би той чоловік мав був у неї більше свободи, то був би певно менї сказав, що панни Брідж нема, або що она не хоче зі мною говорити. Я уявляв єї собі як стару, недобру, засохлу панну; але в тім я дуже помилив ся. Я опинив ся нагле перед хорошою, малою дївчиною, що сидїла на високім стільци, як пташка на галузи. Чорні кучері вили ся довкола єї білого як снїг чола, а з єї чорних як вуголь очий сипало від часу до часу мов искрами електрики, котрою торгувала. Я зрозумів від разу, що навіть управитель склепу мусїв бояти ся гнївних искор тих очий. Она видко вичитала з мого лиця гадки, які в менї ворушили ся і мовчки взяла лист з моєї руки.

— Свояк льорда Ботфільда? — спитала, перечитавши лист.

— То мій стрий — сказав я.

— Четвертий том! — приказала одному молодому хлопцеви, заглянула до книжки і замкнула єї зі значучим „гм!“ Я здогадав ся, що чемности мого вітця супротив Бріджа кінчили ся на великих замовленях, які нїколи не були плачені і почервонів, як малий хлопець. На маленьку хвилинку появив ся усміх на єї лици.

— Отже ви хотїли би дістати яку посаду — відозвала ся. — Розумієте ся на веденю книг?

— Нї.

— Маєте які школи?

— Я був на унїверситетї в Оксфордї.

— Я потребую технїків, рисівників; латина і грека для мого інтересу нї на що не здали ся.

— Менї хиба би прийшло ся жалувати, коли би на що придали ся, бо з одного і другого не богато умію.

— А коли так то чого ви учили ся? — питав мій неумолимий іспитуватель. — До чого можна вас ужити?

Я справдї був вже злий.

— Понесу вам сам один велику машину, якої не двигне двох ваших людий.

— Машину? Гм, то ви глядаєте місця двигаря?

Я засьміяв ся на пів розгнїваний, на пів розсьмішений єї різкостию; але на слїдуюче питане не був я цїлком приготовлений.

— Чому не кажете до мене панї, коли зі мною говорите? Вас не учили чемности?

Я знов почервонів.

— Простїть, панї — звиняв ся я.

— Вистане вам на початок 25 шилїнґів? Сумніваю ся, аби вам хто дав тілько при вашім теперішнім знаню. Але як гадаєте, що деинде дістанете більше, то не потребуєте приймати посади у мене.

— Я певний, що нїгде тілько не дістав би. — Панї — поспішив я додати. Она знов усьміхнула ся.

— Хоч я вам тепер говорила о чемности, то приймаю вас, саме більше задля вашого поведеня, як вашого великого знаня. Маємо богато до дїла зі шляхтою, а тим людям ваш спосіб говореня певне більше сподобає ся як Еквардів.

— Еквард! — покликала управителя. — Будете відповідати на всї питаня того молодого чоловіка, дасте єму всї поясненя, яких зажадає і достачите єму всїх технїчних книг, з яких схоче учити ся. Надїю ся, що до тиждня зуміє відріжняти акумулятор від динамо-машини.

Єї послїдна замітка обидила мене. Я вправдї не знав богато, але не був дурний. Тому взяв ся я до книжок, які менї визичено, питав кождого, хто менї попав ся на очи і лиш дивував ся, чому я вже перше не учив ся більше такої цїкавої річи як електрика. Я дізнав ся також, що панну Брідж називали добрі приятелї „Етелькою“. Она все витала мене кивненем голови, коли приходила, але здаєть ся не замічала моїх поступів.

Еквард був найосоружнїйшим сотворінєм на сьвітї. Він старав ся із всїх сил затроїти менї житє в неприсутности панни Брідж, але коли лиш почув, що она де близько, розпливав ся майже від доброти і уважливости супротив мене.

Я вскорі пізнав, що мав незвичайне щастє, що стрітив того першого дня панну Брідж

вистрілом з револьвера полковник 7 полку піхоти Виктор Райц. Причина самоубийства незвістна.

— **Самоубийства.** В Самборі відобрав собі житє майстер комінарский Лев Струшкевич, кинувши ся під колеса тягарового поїзду. Причиною розстрій нервовий. — В Черемошни під Золочевом відобрала собі житє через повішенє Бронислава Витковска зі Львова.

— **Книжки на нагороди для шкільної молодежи.** Ц. к. краєва рада шкільна порішила поручити отсї видавництва руского Товариства педаґоґічного у Львові на нагороди пильности і до шкільних бібліотек для молодїжи народних і виділових шкіл: 1. „Анґлійскі казки“, з росийскої мови перевів Любомир Селяньский. Львів 1902. Ціна 24 с. 2. Е. Ярошиньска: „Повістки для молодїжи“, Львів 1902. Ціна 24 с. 3. „Збиточник Ґумфрі“, оповіданє з анґлійского, Львів 1904. Ціна 70 с. 4. „Робінзон Крузо“, на основі оріґіналу і переводів зладила К. М. Львів 1903. Ціна 1 К 50 с. 5. „Історня куска хлїба“, переробка з французского, листи до молодої дївчини. Львів 1903. Ціна 50 с.

Телєґрами.

Відень 22 червня. Після „Wiener Allgem. Zeitung“ нове угорске правительство помимо своєї неудачі в угорскім соймі не подасть ся до димісиї.

Будапешт 22 червня. Комітет сполученої опозициї ухвалив видати до народу поклик, в котрім візве ся єго до опору супротив нового правительства. Після загального погляду положенє дуже критичне.

Штокгольм 22 червня. Правительство предложило парляментови закон, котрим дає ся міністерству право розпочати з норвеґским парляментом переговори в справі розвязаня унії.

Токіо 22 червня. Урядово доносять, що япаньский відділ обсадив дня 21 с. м. місцевість Капсан в північній Кореї. Кілька тисяч Росиян з артилєриєю уступило о дванайцять миль на північ.

Вашинґтон 22 червня. В урядових кругах зачувати, що ведуть ся переговори в справі перемиря в Манджуриї.

Петербург 22 червня. Після донесень з дня 20 с. м. почали Япанцї 19-го по полудни уступати в напрямі дороги від Майматай до Чантуфу на свої давні становища на вехід від зелїзницї. Дня 20 о годинї 9 рано наперли Япанцї на росийске ліве крило. Росияни уступили під огнем япаньскої артилєриї і Япанцї обсадили дві місцевости.

Петербург 22 червня. Линевич телеґрафує під днем 19 с. м.: Нинї о годинї 4-ій рано розпочали Япанцї атак на наше крило на захід від зелїзницї. Сильний япаньский відділ обсадив одну місцевість. В охрестности Пянян Япанцї уступили на цілій лінії на полудне.

Петербург 22 червня. Кажуть, що цар має вже услівя мира, які предложить Японія. Цар уважає ті услівя неможливими до принятя.

Льондон 22 червня. Daily Mail доносить з Петербурга, що принятє представителїв земств на авдиенциї у царя викликало серед росийскої суспільности загальне вдоволенє. „Биржевие Ведомости“ кажуть, що завдяки тому усунено велику небезпечність, яка грозила Росиї.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць** у Львові оповіщує: „Після оповіщеня оголошеного в „Wiener Zeitung“ роздасть ся в дорозі лїцитациїний виконанє будинків в стациї Меран будуючого ся шляху Меран-Мальс. — Оферти належить вносити найпізнїйше до 4-го липня 1905 р. до 12-тої години в полудне до ц. к. Дирекциї будови зелїзниць у Відни, VI Gumpendorferstrasse 10. — Близші услівя і пляни можна переглянути в згаданій Дирекциї, або в управі будови в Мерані.

Курс львівский.

Дня 21-го червня 1905.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	547·—	555·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	584·—	594·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	320·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот $4^1/_2$%	101·30	102·—
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	101·70	1 2·40
4% листи застав. Банку краєв. .	99·80	100·50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ літ.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	99·80	100·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·80	100·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$% . .	101·50	102·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	99·50	100·20
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·70	100·40
„ м. Львова 4% по 200 кор.	98·40	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	88·—	96·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденский) . .	56·50	57·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденский) . .	35·60	36·60
Італіянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденский) . .	64·—	68·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденский) . .	25·80	26·80
Joszif 4 кор. (Курс віденский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	117·—	117·50
Долар американьский	4·80	5·—

в склепі. Она була найпроворнїйшою женщиною в Льондонї; ніякий контракт не сьмів в еї інтересї заключити ся, заки она сама єго не перечитала. Она мала малий самоїзд, що раз набитий їхав 35 миль і ним їздила она по містї і по околици зі скоростию, яка хиба при еї зручности в кермованю була можлива. В книзї у неї було окреме конто під заголовком „кошти подорожи“, де записували ся всї поліцийні кари за недозволену скорість їзди.

Я стояв саме коло вікна і приглядав ся з невдоволенєм пестрим краскам еї самоїзду жовтій, червоній і синій, коли панна Брідж готова до дороги по при мене переходила. Она уміла читати гадки.

— Не подобає ся вам мій самоїзд?

— Менї здаєть ся, панї, що він трохи кричачий — відповів я.

— Так? То найтихійший самоїзд в цілім Льондонї, а свиставка єго має голос як мале котя.

— Я говорю лише про пестрі краски.

Она поглянила уважно на свій автомобіль.

— А які краски відповідали би найлїпше вашому утонченому смакови?

— Я волїв би чорну, або темнозеленковату з вузким червоним берегом.

— Гм!

З тою заміткою вийшла.

— Молокосос! — гнівав ся Еквард. — Як він говорить з паннами. І їй то має подобати ся. Еї самоїзд найкрасший на сьвітї; видко, як ви на тім розумієте ся!

Я лиш рідко відповідав Еквардови, але в тім случаю спинила мене це инша обставина, бо як вітер вбіг в тій хвили до нашого склепу знакомий пан Американець. Він часто заходив до нас і все дуже спішив ся, а кілька разів прийшов, мав все з Еквардом суперечку. За кождим разом глядав панни Брідж і ніколи еї не заставав. Єго голос чути було у всїх комнатах, тому знав я, що він електротехнік, але задачию єго житя, як здавало ся, було ганьбити Анґлію і Анґлїйцїв. На всякий спосіб уважав він Екварда за представителя анґлїйскої породи і чудував ся, що провидінє дозволило жити такому повільному краєви і дурному народови.

Але мене все дуже тїшило, коли Еквард лютив ся, як я удавав перед чужими, що хочу єму помогти або єго виручити. Тому обернув ся я до Американця:

— Коли-б ви були лиш одну мінутку скорше прийшли. Панна Брідж лише що відїхала самоїздом.

Він нагле обернув ся на запятку.

— Що? Та мала дівчина на самоїздї? То панна Брідж! Я гадав, що то яка циркова реклама. Еї бачив я всюди в містї. До чорта! Уміє користати з часу!

— Чомуж не умовите ся з нею, коли маєте стрітити ся?

— Стрітити ся, стрітити ся! — повторив він. — Я вже сто разів просив, але она не додержує слова.

Я похитав головою.

— То хиба єсть яке непорозумінє. Панна Брідж знає ся на купецтві і все додержує слова.

— Молокосос! — крикнув Еквард люто. — Не мішайте ся до моїх дїл, беріть ся до вашої роботи!

Але Американець задержав мене за рамя.

— Нї, нї, лишіть ся, я бачу, що ви дїйстно розумнїйші і ріжните ся від тих бовванів тутешних. — І показуючи на Екварда, додав: — Той вже давно зужив свою мозкову батерию. — Ідіть собі, я вас вже не потребую — крикнув до Екварда і махнув рукою.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).